

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095044976/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Allegro con brio

Hej, min sjæl brænder; jeg er ganske omspændt af ild. Se de raske flammer, der hæver sig i uforfædte tårne og svinlende spir mod skyerne! Se, hvor de sætter i spring, som om de straks vilde fare til himmel! Og når den ene flamme vil synke, da kommer der straks en anden til hjælp nedenfra og bærer den endnu højere op. De kappes om at nå højest, ligesom en uanstelig begejstring, der bølger på bølge vælder op mod den himmel, hvorfra dens ild er kommet.

Der er gået vældig brand i mig, og se, hvor den sorte røg vrider sig i grimme skikkelser foroven og kastes modstræbende langt hen over markerne! Røgen antar former som alt jordens hæsligste kryb, og ilden griber den og slynger den med afsky væk fra sig for så at stige meget højere til værs. Men arrigt og ækkelt spræller de sorte skikkelser, de søger at hænge sig fast ved flammerne, men kastes vildt sparkende om sig ned på jorden, hvor de forges prøver at rejse sig på deres uhyrlige lemmer, de opløses i mavet tåge og driver trævet bort.

Min sjæl er ganske gennemsigtig af ild, og melankoliens seje sod kan ikke modstå den, men brændes bort og opløses i røg. Prøv ikke på at følge med flammerne opefter, du tungsindsrøg, du kan ikke blive til flamme, din natur er at være sod; i det højeste kan du ved tilstrækkelig glædning gi din ejendommelige pestilensluft fra dig, men når du så - snart - er brændt ud, faldet du ned som skidne klatter. Du tjener ikke til andet end til at dæmpe ild og lave røg; her kan du ikke dæmpe noget, og jeg skal snart være færdig med dig. Gennem lange og stille år har du lært dig på min sjæl i en tyk skorpe; mange små og store skuffelser drysse-

38

de ned på mig og gjorde skorpene sværere, den blev sej af tårer og fast ved snævre forholds pres, mens alt drysset straks bunde ha været blæst bort af latter.

Men ild er bedre end latter, nu sprænges det sure lag, som jeg var ved at stivne under, den triste stank drives ud, og de sørgelige skyer driver over. Flammerne blir renere, røgen lettere.

Ha, ha! det kildrer mig i halsen, når jeg står og ser på, at min ungdom brænder. Brænd bare væk! Alle papidealene med guld-papirer på, alle de konge små dukker, der har leget med mig, hele børnestadsen, væk! Og min ungdoms fede alvor, lånt af andre, skuffelsestragik, fællet kærlighed, hele pulterkammeret, væk! Se, hvor det kan brænde altsammen. Ald, flammer! I dag holder vi autodafé; alle ungdommens falske, smækkede lyksaligheds-lærdomme, alle løgnene går i ilden.

Her er så min rustning; prøv nu, hvor ildfast den er! Ha, ha, tænkte jeg det ikke nok! Hjælmen var af bly. Blytung alvor har de samlet sammen på mit hoved, og jeg marsjerede nok så stolt frem med hodet hængende dybt ned, stolt over, at jeg ejede så meget alvor, at den hindrede mig i at knæse. Og sværdet, flammer, som jeg ikke kunde magte, smalt væk alt, hvad I kan! Ja vist! det var jo det, jeg nok syntes: det var bly i eggen; derfor bed det ikke, skønt det vel faldt tungt. — Godt! stålet er igen, flammer; stålet kan I ikke smelte, stålet beholder jeg, det er hærdet i ild, og det er rent; blyet, det kan vi bruge til at sætte kirkeender i med og til ligkister, men ikke til våben.

Jeg behøver ikke andet end stålet, der er kraft i det til at modstå ild, og der er sang i det, stærk og hård, som jeg har brug for den. La så flammerne fortære alt, hvad der ikke duer; min vej vil ofte falde gennem dem, og jeg kan ikke ha noget på mig, som ikke er ildfast. Min vej vil blive en kampens vej, og mit gode stålsværd skal hjælpe mig med at bane den; hver gang min klinge hugger noget ned, da skal stålet udsende sin melodi, og hvert slag skal blive en hymne om noget bedre end det, der faldt; i hvert drøbende hug skal nye toner få liv.

Hav tak, I gode flammer! Min sjæl er klar, og min rustning er tøret for alle slakkerne — hvad har jeg da mere at ønske?